

Nuoruus pullonpohjalla

Julkaistu 12.5.2017

Varmasti kaikki tietävät omalta kohdaltaan, mitä tarkoittaa olla nuori ja villi. Samalla tavalla itse tiesin tai olin tietävinäni, kun ensimmäistä kertaa todenteolla tartuin pulloon tarkoitukseni humaltua hyvässä seurassa ja pitää hauskaa. Todentotta 15-vuotiaana nuorena miehen alkuna maailma oli vasta avautumassa edessäni ja käytiin koulua milloin sitä kuului käydä. Viikonloput omistettiin juhlimiselle ja juhliminen onnistui helposti minulta ja kavereiltani isosiskoni ja muiden aikuisten hakijoiden kautta. Tähän aikaan minulla oli tyttöystävä, joka oli kelkassa vielä vuosia tästä eteenpäin. Siis juhlittiin ja pidettiin hauskaa, ei siinä. Ongelmaa ei ollut mutta tässä vaiheessa tietämättäni olin matkalla helvetilliseen pyörytykseen, mikä on vainonnut aikalailta tähän päivään asti, joskin asiat ovat nyt paremmin.

Mennään vuoteen 2012. Oli aika tehdä "pojista miehiä" ja mennä armeijaan. Voin sanoa, että tähän asti alkoholin käyttöni oli pysynyt aikalailta "kohtuudessa" verraten toki siihen mitä kaikki joivat. Viikonloppuisin perseet olalle ja viikko selvinpäin.

Tässä vaiheessa kuitenkin tulin kokemaan yhden suurimman muutoksen elämässäni, eikä hyvällä tavalla. Kotona ei mennyt hyvin, tyttöystävän kanssa oltiin eron partaalla, isän kanssa oli välit mennyt ja kaiken kukkuraksi kasarmin sisällä pääni sisällä alkoi pyöriä vuoristorata ja hurrikaani. Ahdistus, masennus, olemattomien asioiden näkemistä. Aivan. Inttini oli käyty 4 kuukaudessa. Sieltä suoraan sairaalaan tutkittavaksi. Juominen jatkui ahdistuksen myötä ja paheni. Viikolla tissuteltiin "muutamia" oluet pitkin päivää ja olo helpottui kuin ihme olisi. Diagnoosiksi tuli psykoottisten oireiluiden myötä paranoidinen skitsofrenia.

Tässä vaiheessa en voinut käsittää, mitä se tarkoittaa, eikä voinut läheisenikään. Juomiseni siis jatkuu ja se jatkuu salaa jos siihen oli tarve. Tuli sitten aika jolloin tyttöystäväni ei enää voinut katsoa vierestä avuttomana auttamisyrityksistään huolimatta. Enhän tarvinnut apua, koska juominen helpotti oloa niin paljon. Ei minulla ole hätää. En minä, en minä...

Jos voisin palata ajassa taaksepäin, lopettaisin juomisen siihen paikkaan, koska vanhempana ja viisaampana tiedän nyt, mitä pienikin alkoholiannos tekee ja etenkin, mitä se tekee henkilölle, jolla on taipumusta psykoottisuuteen.

Vuodesta 2012-2014 joudun myöntämään, etten juurikaan muista mitään. Pelkkää tyhjyyttä, johtuen humalahakuisesta surujeni hukuttamisesta, osastopyörytyksistä, psykoraivoista, lääkkeiden ja huumeiden kanssa pelleilystä.

Vuoteen 2015 olin tutustunut uusiin ihmisiin, jotka hyväksyivät minut. Juominen oli vähentynyt merkittävästi, koska tunsin kuuluvani jonnekin. Silloin minulla oli myös uusi tyttöystävä, mutta suhde jäi lyhyeksi. Vielä tänäpäivänä olemme kuitenkin parhaat ystävät ihme kyllä.

Juomiseni kuitenkin riistäytyi käsistä, milloin minkäkin vastoinkäymisen johdosta ja iskeydyin kivisimpään pohjaan, missä olin ollut. Mikään ei olisi ollut vikana, mutta pääni sisällä edelleen kävi silloin tällöin pyörremyrskyt. Yritin itsemurhaa hirttäytymällä. Tarinasta varmasti käy ilmi, etten onnistunut.

En pystynyt enää lopettamaan. Alkoholilla oli liian suuri rooli elämässäni ja ajatuskin lopettamisesta pelotti. En juonut pitääkseni hauskaa, join koska tarvitsin sitä, join ennen kuin lähdin ajamaan, ennen kuin lähdin töihin, join lounastauoilla salaa, join ratissa vaivihkaa. Mitään näiden tiimoilta ei onneksi sattunut.

2016 oli vuosi, joka pisti minut miettimään omia valintojani. Juominen siis jatkui ja jatkui, mutta nyt huonolla omallatunnolla ja katkeroitumisella. Kesällä 2016 osastolta päästyäni valehtelemalla hyvinvointini lähdin kotini kautta baariin mukana starttipistooli ja melkoloilla aidon näköinen. Baarissa pidettiin sitten hauskaa parin kaverin kanssa. Dokailtiin siinä lääkkeitä kehossani ja starttipistooli taskussa, luoja yksin tietää miksi se tuli mukaan. Samana iltana syyllistyin rikokseen. Muisti oli dokattu. Aamulla herään putkasta ja kuulustelija tulee sisään ja selittää tilanteen. Olin uhkaillut juttelemaan pysähtynyttä henkilöä aivan yhtäkkiä. Syyteenä laiton uhkaus.

Olin myös sekoillut ja dokannut paljon ystävyysuhteita hiuskarvan varaan. Joka kerta minä olin se työläs vihainen jätkä, joka oli ennen ollut mukava, harmiton kaveri josta kaikki pitivät. Asiat muuttuivat. Alkoholi muutti asiat. Olin juonut lähes päivittäin. 10 olutta hädintuskin tuntui missään.

Jos sekoiluistani pitää puristaa jotain positiivista niin se on se, että päässäni rupesi itämään suru ja omatunto soimasi. Vihasin itseäni kaikesta siitä turhasta kärsimyksestä. Olin tuhonnut talouteni pikavippien myötä, ystävyysuhteeni ja

perheeni kärsivät juomisestani, syyllistyin rikoksiin.

Mitä tässä vaiheessa voi enää tehdä? Voin joko jatkaa juomista ja sama kaava jatkuu lopunelämäni, tai sitten lopetan. Päätin lopettaa, eikä tämä ajatuksena pelottanut enää, vaan tuntui ainoalta vaihtoehdolta. On vuosi 2017 ja kerkesin kaatamaan kurkustani alas ison osan nuoruuttani. Hyviä muistoja on, mutta jos juomiseni olisi ollut edes jotenkin hallinnassa, niitä muistoja olisi enemmän ja turhilta asioilta olisi välttytty. Opin asian kantapään kautta, mutta opinpahan kuitenkin.

Korkki on pysynyt kiinni, enkä ole kertaakaan katunut valintaani, enää ei janota. Sammutin janoni ja vaikka siitä on aiheutunut mielipahaa ja surua on tämä opetuksena minulle ja olkoon myös muille.

Nimimerkki:

SlimX

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/alkoholi/nuoruus-pullonpohjalla>